THOMAS PYNCHON

Strigarea lotului 49

Traducere din limba engleză
și note de Geta Dumitriu

POLIROM
2018

Între timp, la palatul lui Angelo, lațul s-a strîns în cele din urmă în jurul vicleanului Ercole. Luat la întrebări de Vittorio și de alți șase indivizi, este acuzat de uciderea lui Domenico. Martorii se perindă, se înscenează un proces și Ercole își găsește sfîrșitul în pumnalele mulțimii, scenă care prin simplitatea ei are darul să relaxeze.

Îl vedem și pe Niccolò pentru ultima oară. A făcut popas pe malul unui lac unde, își amintește că așa i s-a spus, Garda Faggiană s-a făcut nevăzută. Stă sub un copac, deschide scrisoarea lui Angelo și află, în sfîrșit, despre lovitura de stat și moartea lui Pasquale. Își dă seama că îl așteaptă reinstaurarea, dragostea unui întreg ducat, îndeplinirea celor mai nobile speranțe. Rezemat de copac, citește cu voce tare fragmente din scrisoare, comentînd, sarcastic, pe marginea minciunilor sfruntate inventate de Angelo pentru a-l liniști pe Gennaro pînă ce va chema oștirea Squamugliei să invadeze Faggio. Dincolo de scenă se aude zgomot ușor de pași. Niccolò sare în picioare holbîndu-se înmărmurit la unul din coridoarele radiale, cu mîna înghețată pe teaca sabiei. Tremură și nu poate vorbi, doar bîlbîie cel mai scurt vers alb scris poate vreodată: „T-t-t-t..." De parcă ar ieși din starea de paralizie a unui vis, încearcă să se retragă, fiecare pas însemnînd o sforțare. Deodată, într-o tăcere înfiorătoare, trei siluete suple, efeminate, cu picioare și brațe lungi, în costum negru de balerin, mănuși negre, un ciorap negru de mătase tras peste față, apar cu

grație de dansatoare, făcînd salturi pe scenă, și se opresc în fața lui, privindu-l. Sub ciorap fața le este întunecată și diformă. Așteaptă. Luminile se sting.

Din nou în Squamuglia unde Angelo încearcă să adune o oaste fără succes. În disperare, îi adună pe lingăii și fetișcanele frumușele care au mai rămas, zăvorăște, după ritual, toate ieșirile, poruncește să i se aducă vin și începe o orgie.

Actul se încheie cu ostirea lui Gennaro care se află acum la malul lacului. Se apropie un recrut care raportează că un trup, identificat după amuleta purtată la gît ca fiind Niccolò, a fost găsit într-o stare de nedescris. Din nou se lasă tăcerea și are loc un schimb de priviri. Oșteanul îi înmînează lui Gennaro un sul de pergament, pătat cu sînge, găsit asupra cadavrului. După sigiliu vedem că este scrisoarea de la Angelo pe care o ducea Niccolò. Gennaro o privește o dată și încă o dată; o citește cu voce tare. Nu mai este deloc documentul mincinos din care Niccolò a citit fragmente, ci, în chip miraculos, o lungă mărturisire făcută de Angelo cu privire la crimele sale, dezvăluind în final ce s-a întîmplat, de fapt, cu Garda Pierdută a Ducatului Faggio. Surpriză, cu toții au fost masacrați de Angelo și azvîrliți în lac. Mai tîrziu le-au fost pescuite oasele și transformate în cărbune, iar cărbunele în tuș, pe care Angelo, cu umorul său negru, îl folosește cînd are de comunicat ceva Ducatului Faggio, ca și în cazul documentului de față.

Cu oasele nevinovaților
Al lui Niccolò sînge s-a-ntîlnit
Ce-i pur lîngă ce-i pur se află acum,
O nuntă ce miracol a născut;
Minciună scrisă iar ca adevăr,
Că-i adevăr noi mărturie stăm,
Cei morți și nobili din acest ducat.

În fața miracolului, toți cad în genunchi, binecuvîntează numele lui Dumnezeu, îl jelesc pe Niccolò, jură să pustiască Squamuglia. Gennaro încheie însă pe o notă de profundă disperare, rostind în cele din urmă – probabil un adevărat șoc pentru spectatorii contemporani lui – numele ocolit de Angelo și pe care Niccolò a încercat să-l pronunțe:

Cel ce de Thurn și Taxis l-am știut
Căzut e sub pumnal de Thor ținut,
Iar cornul lui de aur a tăcut.
Stol sfînt de stele nu abat, cred eu,
Osînda de-a-ntîlni pe Trystero.

Trystero. Cuvîntul a rămas în aer și după ce actul a ajuns la final și luminile au dispărut pentru o clipă, a rămas în întuneric s-o nedumerească pe Oedipa Maas, dar fără să exercite asupra ei puterea pe care avea s-o dovedească mai tîrziu.

În actul V, în întregime un anticlimax, Gennaro îneacă în sînge curtea Squamugliei. Se recurge la toate formele de moarte violentă cunoscute în Renaștere, inclusiv o groapă cu leșie, mine de sol, un șoim dresat purtînd

venin în gheare. Jocul actorilor te făcea să te gîndești, așa cum a remarcat Metzger mai tîrziu, la desenele animate *Beep, Beep Runner*, în versuri albe. La sfîrșit, cam singurul supraviețuitor, pe o scenă unde se îndesau cadavrele, este Gennaro, conducătorul lipsit de strălucire.

După cum se menționa în program, spectacolul *Tragedia curierului* fusese regizat de un anume Randolph Driblette. El îl interpretase și pe victoriosul Gennaro.

— Te rog, Metzger, spuse Oedipa, vino cu mine la cabina actorilor.

— Îl cunoști pe vreunul? spuse Metzger nerăbdător să plece.

— Vreau să aflu ceva. Vreau să vorbesc cu Driblette.

— Aha, despre oseminte. Părea gînditor.

Oedipa spuse:

— Nu știu. Nu sînt în apele mele. Cele două întîmplări, atît de asemănătoare.

— Bine, spuse Metzger, și după asta vei picheta Administrația veteranilor? Vei merge în marș la Washington? Ocrotește-mă, Doamne, imploră el plafonul micului teatru făcînd să se răsucească mai multe capete printre cei ce plecau, de aceste emancipate, superînvățate dame cu cîlți în loc de minte și impresionabile la culme. Am 35 de ani și n-ar trebui să mă las păcălit.

— Metzger, șopti Oedipa, încurcată, sînt o tînără republicană.

— Povestirile în imagini Hap Harrigan, spuse Metzger, chiar mai tare acum, pe care

nu-i destul de mare ca să le citească, John Wayne sîmbăta după-amiază, măcelărind cu dinții săi zece mii de japonezi, ăsta este Al Doilea Război Mondial pentru Oedipa Maas, măi, să fie. Astăzi unii au Volkswagen, poartă un radio Sony în buzunarul cămășii. Dar nu e cazul acestei individe, oameni buni, ea vrea să îndrepte răul la două decenii după ce s-a terminat totul. Să stîrnească fantomele. De la o ciondăneală de bețivi cu Manny Di Presso. Uitînd că prima ei obligație după lege și etică trebuie să fie față de moștenirea pe care o reprezintă. Nu față de băieții noștri în uniformă, oricît au fost de viteji cînd au murit.

— Nu-i vorba de asta, protestă ea. Nu mă interesează din ce-și face filtrul Beaconsfield. Nu mă interesează ce-a cumpărat Pierce de la Cosa Nostra. Nu vreau să mă gîndesc la asemenea lucruri, sau la ce s-a întîmplat la Lago di Pietà sau la cancer... Se uită în jur după cuvintele care nu-i mai veneau, simțindu-se neputincioasă.

— Atunci despre ce e vorba? O înfruntă Metzger, ridicîndu-se în picioare, amenințător. Despre ce?

— Nu știu, spuse ea, cu o undă de disperare. Metzger, nu mă necăji. Fii alături de mine.

— Împotriva cui? întrebă Metzger punîndu-și ochelarii.

— Vreau să știu dacă există vreo legătură. Sînt curioasă.

— Da, ești curioasă, spuse Metzger. O să aștept în mașină, bine?

Oedipa îl urmări cu privirea pînă dispăru, apoi merse să caute cabinele. Străbătu coridorul rotund de două ori înainte de a se opri în fața unei uși din spațiul întunecat dintre două becuri fixate de plafon. Păși într-un haos elegant, molatic, avînd impresia că din antenele scurte, capetele de nervi surescitați ale celor prezenți, veneau emanații care se interferau reciproc.

O tînără ce-și ștergea de pe față sîngele simulat o îndrumă cu un gest spre zona de oglinzi puternic luminate. Strecurîndu-se pe lîngă bicepși acoperiți de sudoare și efemere perdele de plete lungi, care se mișcau încoace și încolo, ajunse în cele din urmă în fața lui Driblette, încă îmbrăcat în uniforma cenușie a lui Gennaro.

— A fost superb, spuse Oedipa.

— Pipăiți, spuse Driblette, întinzîndu-și brațul.

A pipăit. Costumul lui Gennaro era din flanel cenușiu.

— Transpiri îngrozitor, dar nimic altceva nu i s-ar potrivi, nu-i așa?

Oedipa confirmă, dînd din cap. Nu-și putea desprinde privirea din ochii lui. Erau de un negru scînteietor, înconjurați de o rețea incredibilă de riduri, ca un labirint de laborator pentru studierea inteligenței din lacrimi. Lăsau impresia că știu ce voia ea, chiar dacă ea nu știa.

— Ați venit să vorbim despre piesă, spuse el. O să vă dezamăgesc. A fost scrisă ca să le ofere oamenilor o distracție. Ca filmele de